

Cristians amb una profunda experiència de fe

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Durant aquests mesos de juliol i agost anirem publicant, per fragments, la conferència pronunciada pel bisbe Francesc a Mollerussa el proppassat dia 20 d'abril amb el títol «Creure en Jesucrist en una societat plural».

Vivim en una societat molt plural. És un fenomen que percebem cada dia quan sortim al carrer i ens trobem amb altres persones. Hi ha entre nosaltres una gran diversitat de maneres de pensar, de credos i fins i tot de cultures. A més, el fenomen de la globalització, afavorit pel desenvolupament dels mitjans de comunicació social, ha provocat que el món es converteixi en una petita aldea, una «aldea global» (McLuhan).

Com viure la fe en Jesucrist en una societat plural? Considero que en primer lloc cal una profunda experiència de la fe cristiana, una experiència sòlida de Déu. «En aquests temps són necessaris amics forts de Déu», va escriure Teresa de Jesús. En els nostres dies sentim que la fe està més a la intempèrie. D'una banda, troba una gran diversitat de propostes religioses alternatives i, de l'altra, es dona una disminució notable del suport social a la religió. Per això són necessaris cristians amb una forta experiència i conviccions personals sòlides. No s'hi val a viure del que ens han dit o del que altres van viure. Cadascú ha de viure personalment la relació amb Jesucrist viu.

Al principi de la seva encíclica sobre la caritat, el papa Benet va recordar que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un horitzó nou a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (núm. 1). Aquest mateix accent el trobem en l'encíclica *Lumen fidei* del papa Francesc: «La fe neix de la trobada amb el Déu viu, que ens crida i ens revela el seu amor, un amor que ens precedeix i en què ens podem recolzar per a estar segurs i construir la vida» (núm. 4). La cosa primera i fonamental és la trobada, que cal renovar contínuament.

En l'ambient d'increença, que ens domina, és necessari més que mai accentuar els aspectes experiencials i vivencials de la fe: la pregària, l'espiritualitat, la necessitat de cuidar la interioritat i de servir el silenci. Necessitem cristians místics, homes i dones «habitats per Déu». Crec que a això es referia K. Rahner quan va dir que «el cristià del futur serà un "místic", és a dir, una persona que ha experimentat alguna cosa, o no serà cristià». Per això, penso que les nostres comunitats haurien de ser «cases de pregària». Les comunitats cristianes haurien de ser mestres d'espiritualitat, llocs de referència per a les persones que busquen iniciar-se en la pregària i àmbits on arribar a tenir una experiència profundament humana del Déu viu.

No obstant això, aquesta experiència personal s'ha d'obrir sempre a la comunitat, perquè un perill que amenaça tota experiència de pregària i que la pot fer fracassar és el subjectivisme, és a dir, pensar que la meua vivència és la determinant. L'obertura als altres creients, el contrast de la pròpia experiència amb la tradició cristiana, el diàleg i la confrontació amb la comunitat són garantia de la veritat del que s'ha viscut. La fe té, per la seva mateixa naturalesa, un caràcter social. Ningú no ho sap tot, sinó que tot ho sabem entre tots.

